

Popření práva jiného dědice

Spor účastníků o to, zda v závěti uvedené datum je datem, kdy byla listina zůstavitelem podepsána, je sporem, k jehož vyřešení nelze dospět postupem podle ustanovení § 175k odst. 1 o. s. ř., ale pouze postupem ve smyslu ustanovení § 175k odst. 2 o. s. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 3597/2009, ze dne 24.11.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v ve věci dědictví po M. H., zemřelém dne 24. prosince 2006, , za účasti 1) I. H., zastoupeného JUDr. J. T., advokátem se sídlem v P., 2) B. H., 3) V. H., 4) M. H., 5) M. H., 6) V. H., 7) J. H., 8) J. P., 9) I. J., 10) Ing. E. M., zastoupené JUDr. J. Š., advokátem se sídlem v Č. B., 11) J. K., 12) Mgr. M. H., 13) nezletilého M. H., zastoupeného matkou A. H., 14) M. H., , 15) J. H., 16) P. W., zastoupeného JUDr. J. P., advokátem se sídlem ve V. M., 17) L. P., 18) J. N. a 19) MUDr. K. S., vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 53 D 7/2007, o dovolání P. W. proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. července 2008, č. j. 7 Co 1192/2008-388, tak, že usnesení krajského soudu a usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. října 2007, č. j. 53 D 7/2007-287, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Řízení o dědictví po M. H., zemřelém dne 24. 12. 2006, (dále též jen „zůstavitel“), bylo zahájeno usnesením vydaným Okresním soudem v Českých Budějovicích dne 8.1.2007, č. j. 53 D 7/2007-2. Provedením úkonů v řízení o dědictví po zůstaviteli byl pověřen JUDr. Z. M., notář v Českých Budějovicích (§ 38 o.s.ř.).

Okresní soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 12.10.2007, č. j. 53 D 7/2007-287, rozhodl, že „soud bude nadále jako s účastníky řízení jednat s těmi, kteří jsou uvedeni v závěti zůstavitele ze dne 18.1.2006“. Uvedl, že „zůstavitel za svého života pořídil o svém majetku pro případ smrti tři závěti a první z nich spojil i s listinou o vydědění syna M. H.“; že „závěť ze dne 10.4.2002, sp. zn. NZ 73/2002, N 77/2002, zůstavitel v celém rozsahu odvolal závětí ze dne 17.6.2004, sp. zn. NZ 141/2004, N 153/2004, kterou pak odvolal závětí ze dne 18.1.2006, sp. zn. NZ 9/2006, N 9/2006“; že „vydědění poz. syna M. H. do své smrti neodvolal“; že „poz. syn M. H. byl skutečně odsouzen pro úmyslný trestný čin k trestu odnětí svobody v trvání nejméně jednoho roku“ a že „byl platně vyděděn a nemůže být účastníkem tohoto dědického řízení“; dále že „v průběhu řízení poz. syn I. H. předložil dne 28.3.2007 listinu, o které prohlásil, že ji považuje za závěť zůstavitele vlastnoručně sepsanou a podepsanou dne 20.11.2006“ a dospěl k závěru, že „listinu předloženou dne 28.3.2007 sepsal a také vlastnoručně podepsal zůstavitel“; že ji však „nelze považovat za závěť“, především proto, že „neobsahuje údaj o tom, kdy byla závěť podepsána“; že „v předmětné listině se objevuje datum 20/11 2006 celkem 9x“ a že „z umístění tohoto data na listině nelze rovněž bezpečně dovodit, že jde o datum, kdy zůstavitel závěť podepsal“; že, „pokud by skutečně zůstavitel mínil touto listinou pořídít závěť, pak by nepochybně datum podpisu závěti umístil na samý konec listiny těsně před svůj podpis“; že „skutečnost, že datum listina obsahuje celkem 9x, vede k závěru, že uvedené datum není dnem podpisu závěti“; že „závěť vykazuje vady, totiž že neobsahuje datum, kdy byla podepsána“, a že proto „je neplatná ve smyslu § 476 odst. 2 obč. zák.“; dále, že „předložená listina obsahuje také výčet

jmen, z nichž sice účastníci dovodili, o jaké obmyšlené osoby by se mělo jednat, leč i v této části může listina připouštět i jiný výklad“ a že „v této části je třeba závěť považovat za neurčitou“.

K odvolání J. N., MUDr. K. S., J. H. a P. W. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 16.7.2008, č. j. 7 Co 1192/2008-388, usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Dospěl k závěru, že „rozhodnutí o dědickém právu nezávisí na zjištění sporných skutečností, ale na posouzení, zda předložená listina má všechny zákonem stanovené náležitosti pro to, aby ji bylo možno posoudit jako holografní závěť“, a že proto „soud prvního stupně postupoval správně, pokud tuto otázku řešil sám a neodkazoval žádného z účastníků na určení, že je dědicem“; dále že „obě listiny by nemohly vedle sebe obstát“, neboť „závěti ze dne 18.1.2006 zůstavitel odkázal dědicům určité díly, vyjádřené zlomky, zatímco v předmětné listině jsou uvedeny majetkové hodnoty v penězích“; že „není nutné, aby listina byla označena takovým způsobem, aby tato okolnost byla nepochybná“; že však „zůstavitel v minulosti učinil nejméně tři závěti formou notářského zápisu a nepochybně mu tedy bylo známo, že listina se určitým způsobem označuje“; že „osoby označené v uvedené listině nejsou jednoznačně identifikovatelné“; že „největší pochybnost vyvolává první řádka, týkající se M.“, neboť zůstavitel měl syna M. a vnuka M.; že „syna M. listinou ze dne 10.4.2002 vydědil a v každé další závěti uváděl, že ustanovení o vydědění zůstává nedotčeno“; že naopak „v každé závěti byl jako jednou z obmyšlených osob nezletilý vnuk M.“, a že „je tedy otázka, který z obou by měl být v případplatnosti uvedené listiny dědicem“; dále že „datum, které je uvedeno v průběhu textu u jednoho z jmen případných obmyšlených osob, nelze posoudit jako datum podepsání závěti“; že „nelze přisvědčit odvolateli P. W., že by postačovalo uvedení data na kterémkoliv místě závěti“; že „datum v závěti uvedené musí být datem jejího podpisu, nikoliv datem sepisu“; že „je obvyklé, že datum je uvedeno před začátkem textu, jako údaj uvozující, a to za předpokladu, že celá listina byla včetně podpisu sepsána v jednom okamžiku, nebo na konci závěti, vedle podpisu zůstavitele“; že „o žádný z těchto případů v posuzované věci nejde“; že „datum, v listině uvedené, je v podstatě uprostřed textu – po uvedení prvního jména osoby, v listině označené“; že „pokud by měla být uvedená písemnost (již v dané podobě) považována za závěť, byla by některým z uvedených způsobů datována“, neboť „zůstavitel měl zakotvený smysl pro pořádek“; že sice „nelze vyloučit, že tato listina byla určitou přípravou k tomu, aby zůstavitel učinil novou závěť“, ale že „žádnou jinou závěť po uvedeném datu již nepořídil“ a že „listina, ve které je uvedeno datum 20.11.2006, není platnou závětí ve smyslu ust. § 476 a § 476a obč. zák.“, neboť „neobsahuje datum, kdy byla zůstavitelem podepsána“.

Proti usnesení odvolacího soudu podali P. W. a Mgr. I. W. dovolání.

V průběhu dovolacího řízení bylo z obsahu spisu zjištěno, že Mgr. I. W. dne 10.2.2009 zemřela. Nejvyšší soud České republiky proto usnesením ze dne 28.5.2010, č. j. 21 Cdo 3597/2009-439, rozhodl, že v řízení bude na jejím místě pokračováno s P. W. jako jediným dědicem jmenované ze zákona v první dědické skupině, který dědictví neodmítl.

P. W. v dovolání namítá, že „neobvyklé umístění data na listině, pokud je datem podpisu, nemůže způsobovat neplatnost závěti“; že „pro umístění data v závěti neplynou z ustanovení § 476 odst. 2 obč. zák., ani z jiného zákonného ustanovení, jakákoliv pravidla“; že „uvedené datum je homogenně zakomponováno do textu závěti“; že „datum i symboly pro opakování data plynule zapadají do struktury textu a signace“; že „datum, slova, větná spojení, znaky i oba podpisy jsou napsány ve stejném stylu, formátu i stejným grifem“; že „ani ze žádné jiné skutečnosti, ani ze žádného jiného důkazu nevyplývá, že by datum na listině ze dne 20.11.2006 nebylo datem podpisu závěti“; že „zákon nestanoví zůstaviteli povinnost označit poslední vůli přímo slovem závěť, testament apod.“; že „závěr odvolacího soudu, že zůstavitel mohl listinou pořizovat přípravu k napsání závěti, je důkazně nepodložený a nelogický“; že „nejasnost ohledně identifikace osoby pod jménem M., není způsobila přivodit neplatnost závěti stran ostatních osob“; že „hmotně právní ustanovení, včetně ustanovení § 476 odst. 2 obč. zák., nelze aplikovat na procesně právní režim zakotvený v ustanovení § 175k odst. 1

o.s.ř.“; že „žádný ze soudů neposkytl účastníkům z obou závětí prostor k vzájemné dohodě“; že „žádný z dědiců ze závěti ze dne 18.1.2006 sám platnost listiny ze dne 20.11.2006 jako závěti nenapadl“ a že „mezi dědici není spor o dědické právo“; že „oba soudy nesprávně ztotožňují předmět dědění v závěti ze dne 18.1.2006 a předmět dědění v listině ze dne 20.11.2006“; že „závěť ze dne 18.1.2006 nezahrnuje rozdělení zkapitalizované části obchodního podílu v seskupení společností Artypa, s.r.o.“, neboť „uvedená závěť se týká pouze domu zůstavitele v Libníci a veškerého příslušenství k němu (I. část) a ostatního majetku, který zůstavitel má, nebo který nabude (II. část)“ a že „listina ze dne 20.11.2006 neobsahuje žádné majetkové hodnoty vyjádřené v penězích, nýbrž jednu peněžitou částku“. Navrhuje, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil rozhodnutí obou soudů a věc vrátil soudu prvního stupně.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „o.s.ř.“), neboť dovoláním je napadeno usnesení odvolacího soudu, které bylo vydáno před 1. 7. 2009 (srov. Čl. II bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku (usnesení) odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.] nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], anebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.].

Dovolatel napadá usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně ve věci samé (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.1.2004, sp. zn. 30 Cdo 1847/2002, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 61, ročník 2005, a publikované v časopise Soudní judikatura pod č. 67, ročník 2004).

Dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. není v této věci přípustné, neboť ve věci nebylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším usnesení proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Přípustnost dovolání by tedy v této věci mohla být založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení § 237 odst.1 písm. c) o.s.ř. zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [§ 237 odst. 3 o.s.ř.].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud řešil právní otázku umístění data podpisu na listině obsahující závěť (§ 476 odst. 2 obč. zák.). Protože dovolatel namítá nesprávné vyřešení této otázky a protože odvolací soud tuto otázku vyřešil jinak, než jak je posuzována v již ustálené judikatuře Nejvyššího soudu České republiky (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.11.1998, sp. zn. 21 Cdo 586/98, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 44, ročník 1999; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.4.2005, sp. zn. 30 Cdo 1190/2004, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 25, ročník 2006) a protože posouzení této otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadené usnesení odvolacího soudu rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání P. W. proti usnesení odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl rovněž k závěru, že dovolání P. W. je opodstatněné.

Podle ustanovení § 476 odst. 2 obč. zák. v každé závěti musí být uveden den, měsíc a rok, kdy byla podepsána, jinak je neplatná.

Závěť je projev vůle, kterým zůstavitel činí pro případ své smrti pořízení o svém majetku. K náležitostem, které musí pod sankcí neplatnosti každá závěť obsahovat, patří též uvedení dne, měsíce a roku, kdy byla podepsána. Zůstavitel může proto závěť sestavovat i po delší dobu; podmínkou stanovenou § 476 odst. 2 obč. zák. však je, aby se datum, které je v závěti uvedeno, shodovalo s datem, kdy byla listina podepsána.

Z ustanovení § 476 odst. 2 obč. zák. ani z jiného zákonného ustanovení neplynou jakákoliv pravidla pro umístění data a podpisu na listině obsahující závěť. Právní teorie i soudní praxe dovozují, že podpis musí být umístěn na úplném konci závěti, protože se jím dovršuje obsah závěti. Jinak je tomu v případě data, jehož význam pro závěť je zcela odlišný. Uvedením data se nedovršují obsahové náležitosti závěti; datum připojené k závěti má pouze vypovídat o tom, kdy byla závěť zůstavitelem podepsána, tedy z hlediska vymezení svého obsahu dovršena, a umožnit tak rozlišení dřívější zůstavitelovy závěti od závěti pozdější, kterou by mohla být původní závěť zrušena (srov. § 480 odst. 1 obč. zák.). Kdyby umístění data v závěti mělo mít význam pro její platnost, musel by ze skutečnosti, zda se nachází v záhlaví závěti, v jejím textu nebo pod ním, bez dalšího vyplývat závěr o tom, zda se jedná o datum, kdy byla závěť podepsána, nebo o datum jiné. Tak tomu však není, protože obecně nelze vyloučit, že datum uvedené v záhlaví závěti je datem jejího podpisu (např. napsal-li a podepsal-li zůstavitel závěť v jednom dni), a stejně tak ze skutečnosti, že se datum nachází pod textem závěti, nelze vždy bez dalšího dovodit, že se musí jednat o datum, kdy byla závěť skutečně podepsána (např. podepsal-li zůstavitel takovou závěť jindy než v den, jehož datum je uvedeno pod textem závěti).

Ustanovení § 476 odst. 2 obč. zák. se nezmiňuje o tom, jak musí být v závěti uveden den, měsíc a rok, kdy byla podepsána, uveden. Odpověď na tuto otázku je proto třeba hledat v ustanoveních, která upravují způsob pořízení jednotlivých zákonných forem závěti. Tak, jako je zřejmé, že u závěti zřízené ve formě notářského zápisu musí být uveden den, měsíc a rok, kdy byla podepsána, uveden v notářském zápisu a že u holografní závěti musí být všechny náležitosti závěti (celý text), tedy i datum (den, měsíc a rok), kdy byla závěť podepsána, napsány vlastní rukou zůstavitele (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.11.1998, sp. zn. 21 Cdo 586/98, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek

pod č. 44, ročník 1999), u závěti zřízené v jiné písemné formě (allografní závěti) se svědky musí být den, měsíc a rok, kdy byla závěť podepsána, uveden v textu závěti napsaném zůstavitelem, popřípadě pisatelem, a to sice - jak bylo výše uvedeno - lhostejno kde v textu závěti, ale takovým způsobem, aby celý text závěti tvořil logický, tj. srozumitelný (vyložitelný) celek (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.4.2005, sp. zn. 30 Cdo 1190/2004, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 25, ročník 2006).

Z výše uvedeného je zřejmé, že shora citované závěry odvolacího soudu o významu umístění data v závěti pro posouzení její platnosti nejsou správné.

V posuzovaném případě z obsahu spisu vyplývá, že mezi účastníky zřejmě vznikl v průběhu řízení spor o to, zda sporná listina datovaná dnem 20.11.2006 obsahuje závěť zůstavitele a současně, zda datum 20.11.2006, v této listině opakovaně uváděné, je datem, kdy byla listina zůstavitelem podepsána.

Podle ustanovení § 175b věty první o. s. ř. účastníky řízení jsou ti, o nichž lze mít důvodně za to, že jsou zůstavitelovými dědici, a není-li takových osob, stát.

Účastníky řízení o dědictví jsou navrhovatel a ti, které zákon za účastníky označuje (§ 94 odst. 2 o. s. ř.). Zákon účastníky řízení o dědictví označuje v ustanovení § 175b o. s. ř. Účastenství v dědickém řízení v tomto případě odráží hmotné dědické právo a směřuje k tomu, aby byla zjištěna osoba, která skutečně vstoupí do práv a povinností zůstavitele, popřípadě aby bylo zjištěno, že zůstavitel nemá dědice, který by nabyl dědictví, a že proto dědictví musí ve smyslu § 462 obč. zák. připadnout státu.

Podle ustanovení § 175k odst. 1 o. s. ř., jestliže někdo před potvrzením nabytí dědictví tvrdí, že je dědicem a popírá právo jiného dědice, který dědictví neodmítl, vyšetří soud podmínky dědického práva obou a jedná dále s tím, u koho má za to, že je dědicem. Podle ustanovení § 175k odst. 2 věty první o. s. ř., závisí-li však rozhodnutí o dědickém právu na zjištění sporných skutečností, odkáže soud usnesením po marném pokusu o smír toho z dědiců, jehož dědické právo se jeví jako méně pravděpodobné, aby své právo uplatnil žalobou.

Z ustanovení § 175k odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že soud po vyšetření podmínek dědického práva jedná dále s tím, u koho má za to, že je dědicem. Usnesením vydaným podle tohoto ustanovení může být rozhodnuto - jak vyplývá z jeho znění - pouze o tom, s kým (tj. s kterým z dosavadních účastníků řízení, mezi nimiž je spor o dědické právo) bude nadále jednáno jako s osobou, o níž lze mít důvodně za to, že je dědicem, a, je-li to potřebné, jaký je dědický titul této osoby (při pozitivním vymezení), popřípadě s kým (tj. s kterým z dosavadních účastníků řízení, mezi nimiž je spor o dědické právo) nadále nebude jednáno, neboť lze mít důvodně za to, že není dědicem (při negativním vymezení). Tímto usnesením se totiž řeší (vyšetřují) podmínky dědického práva pro účely průběhu řízení a má význam jen pro vymezení účastníků řízení o dědictví; na jeho základě soud v dědickém řízení považuje za účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 175b věty první o. s. ř. tu osobu, o níž bylo pravomocně rozhodnuto, že s ní bude dále jednáno, popřípadě přestane považovat za účastníka řízení toho, o němž bylo pravomocně rozhodnuto, že s ním nadále nebude jednáno.

Vydání usnesení podle ustanovení § 175k odst. 1 o. s. ř. je na místě tehdy, jsou-li skutková tvrzení účastníků o rozhodných okolnostech shodná a závisí-li rozhodnutí o dědickém právu pouze na právním posouzení věci. Není-li tomu tak, má soud (soudní komisař) vzhledem k tomu, že v „nesporném“ dědickém řízení nemá z procesního hlediska možnost objasňovat sporné skutečnosti, postupovat způsobem stanoveným v ustanovení § 175k odst. 2 o. s. ř. Toto ustanovení soudu (soudnímu komisaři) ukládá, aby se pokusil uvedený spor o dědické právo vyřešit dohodou, tj. aby vyvinul úsilí směřující k tomu, že se rozhodné skutečnosti mezi účastníky uplatňujícími rozporná dědická práva „stanou nespornými“. Nepodaří-li se soudu (soudnímu komisaři) uvedený spor vyřešit

dohodou a skutečnosti rozhodné pro posouzení dědického práva zůstanou i po pokusu o odstranění sporu mezi účastníky sporné, vydá soud usnesení, kterým odkáže toho z účastníků, jehož dědické právo se jeví jako méně pravděpodobné, aby své právo uplatnil žalobou.

Z výše uvedeného vyplývá, že spor účastníků o významu umístění data v závěti pro posouzení její platnosti je sporem, který mohl být v řízení o dědictví po zůstaviteli vyřešen postupem soudu ve smyslu ustanovení § 175k odst. 1 o.s.ř. Naproti tomu spor účastníků o to, zda datum 20.11.2006, je datem, kdy byla listina zůstavitelem podepsána, je nepochybně sporem, kdy jejich skutková tvrzení o rozhodných okolnostech nejsou shodná, a proto k vyřešení takového sporu nelze dospět postupem podle ustanovení § 175k odst. 1 o.s.ř. – jak se o to pokusily soudy v daném případě - ale postupem ve smyslu ustanovení § 175k odst. 2 o.s.ř.

Z výše uvedeného důvodu vyplývá, že usnesení odvolacího soudu není správné, Nejvyšší soud České republiky je proto podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

Na místě je zdůraznit, že postup soudu ve smyslu ustanovení § 175k odst. 1 i odst. 2 o.s.ř. je reakcí na spor účastníků dědického řízení o dědické právo. V dalším řízení proto bude, i s přihlédnutím k námitkám dovolatele uplatněným v dovolání, nezbytné nejprve zjistit, zda mezi dědici skutečně existují spory o jejich dědická práva, a pokud ano, pak jaká je povaha těchto sporů.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)